

А. Алфьоров

ФОТО-, ТЕЛЕРЕПОРТЕР НА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОМУ ФРОНТІ ЯК ТВОРЕЦЬ КІНОТВОРУ

А. Alforov

PHOTO-, TV REPORTER ON THE RUSSIAN-UKRAINIAN FRONT AS A FILMMAKER

Відомо, що частка візуальної інформації, яка поступає до нас з російсько-українського фронту, належить авторству фото- та телерепортерів. Саме ці професіонали є основними свідками, завдяки яким, ми, українські люди, дізнаємось про фронтові події, наших героїв і, на жаль, про злочини країни-агресорки. На фронті працюють сотні фото- та телерепортерів, вони супроводжуються поважні закордонні місії, наших волонтерів і власне наше військо. Лише одиниці прізвиськ цих мужніх людей стають відомими, адже відзняті ними кадри потрапляють не тільки на шпальти видань, в соціальні мережі, а і стають частиною документального кінематографічного контенту.

Ми знаємо, наш харківський територіальний підрозділ KRAKEN вже має доволі солідний аудіовізуальний доробок завдяки телерепортерам, професійним операторам та режисерам, які працюють з підрозділом. Можна згадати недавнє інтерв'ю з Павлом Федосенко про те, як готувались до війни, формували підрозділ, вибивали росіяні з Харкова, та KRAKEN через рік війни, опубліковане на YouTube, або «Друге відео» — сюжет Телеканалу FREEDOM про звільнення Балаклєї Харківської області. Важливо згадати фотожурналістський доробок Леоніда Логвиненка, який з 2014 р. фіксував події російської агресії проти нашого народу. Будучи викладачем ХДАКу, Л. Логвиненко передавав свій досвід фотожурналіста молодому поколінню.

Тут можна пригадати також агітаційно-презентаційний контент того ж KRAKENу або полку «Азов», до створення якого долучились і випускники Харківської державної академії культури.

Втім, коли ми кажемо, про те як фото- та телерепортери долучаються до створення справжнього документального кіно, можна згадати фільм «Чистилище», створений кінематографістами, які співпрацюють з тим же підрозділом KRAKEN і чий прізвиськ ми оголосимо лише після нашої Перемоги. Сподіваємось, що це не остання робота цих талановитих професіоналів і справжніх патріотів нашої країни. Але можемо казати про справжню «зірку» сучасної тележурналістики, чия робота стала основою найвідомішої кінокартини останнього року в Україні — фільму «20 днів у Маріуполі» лауреата Пулітцерівської премії Мстислава Чернова, яка стала найкасовішим документальним фільмом прокату в Україні. Цей фільм поданий зараз на «Оскар» від України вітчизняним Оскарівським комітетом, який очолює талановитий український оператор та кінорежисер Валентин Васянович. Стрічку Чернов створив разом із фотографом Євгеном Малолеткою та продюсеркою Василюю Степаненко, які до останньої миті залишались у місті, до моменту його окупації росіянами. На сьогодні цю стрічку подивились тисячі глядачів в Україні та за кордоном. Сам Євген Малолетка на сьогодні вже є Лауреатом 2022 року міжнародної журналістської премії імені Джеймса Найта від Міжнародного центру журналістів, його фотографії відомі у всьому світі.

Можна також згадати фільм «Фотофобія», який теж висунутий на «Оскар», але вже від Словаччини. Фільм створений у копродукції з Україною, Словаччиною та Чехією і розповідає про історію 12-річного Нікі, який із родиною жив під час обстрілів на станції харківського метро. Режисери цієї стрічки Іван Остроховський і Павол Пекарчик провели багато годин разом із харків'янами, документуючи все те, що вони бачили в нашому рідному метрополітені.

Вітчизняну Премію «Золота дзига» за 2023 р. в номінації «Найкращий короткометражний документальний фільм» здобули режисерка та продюсерка Ю. Гонтарук і режисер Д. (Орест) Козацький за стрічку «Фортеця Маріуполь. Останній день на Азовсталі». Ця стрічка, як «20 днів в Маріуполі», вражає правдивою хронікою трагічних подій блокади українського південного міста. Але не тільки професіонали створюють вражаючі фільми про стійкість українців в цій війні. Згадаємо відеощоденник 17-літнього Владислава П'ятін-Пономаренка із Маріуполя, який фільмував усі 55 днів, під час яких він з родиною перебув у підвалі.

Можна згадати і нашого відомого кінооператора, заслуженого діяча мистецтв України (2014) Сергія Михальчука, який зараз перебуває у лавах ВСУ. Але й там, на фронті, він створює фотолітопис героїчного подвигу наших воїнів. Думаю, що цей фотолітопис стане частиною майбутніх документальних фільмів.

Отже, ми не назвали багатьох відомих та менш відомих фото-, телереporterів, операторів, які працюють зараз на передовій, документуючи усі події цієї війни. Ці люди героїчно фіксують те, що вже стає історією на наших очах. Сподіваємось, що усі ці матеріали будуть збережені і складуть основу вітчизняної сінематеки – Довженка-центру.

СЕКЦІЯ:
МУЗИЧНЕ МИСТЕЦТВО В ЧАСОПРОСТОРИ КУЛЬТУРИ:
МИНУЛЕ ТА СУЧАСНІСТЬ

Т. Большакова

**СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗРОБКИ ОСВІТНІХ ПРОГРАМ
ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «МУЗИЧНЕ МИСТЕЦТВО»**

T. Bolshakova

**CURRENT TRENDS IN THE CREATION OF EDUCATIONAL PROGRAMS
IN THE "MUSIC ART" SPECIALTY**

Сучасний освітній процес на факультетах музичного мистецтва ЗВО відзначається кількома важливими тенденціями, які впливають на розробку освітніх програм та методик викладання.

Інтердисциплінарність у підготовці фахівців музичного мистецтва — це тенденція, яка передбачає поєднання та взаємодію різних дисциплін для розширення горизонтів здобувачів, створення більш творчого та різноманітного підходу до музичної освіти та мистецької практики. Ця тенденція відкриває нові можливості для майбутніх фахівців та забезпечує підготовку більш універсальних та гнучких музикантів, які можуть успішно працювати у сучасному музичному середовищі та взаємодіяти з іншими мистецькими галузями. Важливими аспектами інтердисциплінарності в музичній освіті є: поєднання музики з